

PŘECE JIM TEN BALÓN NEUKRADNU!

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

„Mám skvělý nápad. Jestli to vyjde, budeš mne na ramenou nosit,“ povídám Frantovi. „Tak sem s ním a nenapínej mě!“ „Asi tři vesnice od Hlošan má chalupu můj moc dobrý kamarád. Dříve kopal vyšší soutěže. Teď už je v letech, jako my. Ale pořád mu to kope a každá pomoc dobrá, ne?“ „Ty krásu, to by bylo bájo,“ byl Franta celý natěšený a hned se nápadu chytil: „Tak nečum na mně jak na první lásku a volej, volej!“ Jak to ten Franta dělá, že umí vše vyjádřit tak kulantně? Kamarád mi zvedl telefon téměř okamžitě, jakoby na volání čekal, to bylo znamení.

Často jsme se vídali a mohu bez rozpaků říct, že jsme velmi dobří přátelé. Máme podobný pohled na svět a dělíme se i o stejný druh humoru, který nám připravil už řadu skvělých dobrodružství. Spojuje nás i společná touha zachytit dokonalé světlo – tedy fotografování. Já se považuji v tomto oboru za nadšeného amatéra, ale můj kamarád posunul své umění a techniku na úplně jiný level. Ne vždy se sice shodneme na objektu, který by se měl zrovna fotografovat, ale každý jsme originál, takže to k tomu patří. Zatímco já budu klečet v hlíně, abych zachytil obraz odrážející se v kapce rosy nebo mravence špacírujícího po lodyze, kamarád si sedne vedle na pařez, vytáhne pečené čipsy a s unuděným pohledem se cpe, jako o závod. Když vyšplháme na kopec a já chystám nejvhodnější kompozici polí, lesů a luk, on se opře o zeď křížové cesty a chladně pronese: „To nestojí za to, abych sahal pro foťák do batohu.“ „Proč tu tedy s tím foťákem jsi, když ho ani nevytáhneš?“ „No přece kvůli tobě. Mám radost, jak ti to focení krásně jde.“ Co na to říct? Mám skvělého kamaráda. Neznalý pozorovatel by řekl, že mu teče trochu do nosánu, že je trochu nafoukaný a že mu není nic dobré, ale to by byl velký omyl. On přesně ví, co chce vyfotografovat a za tím si jde a neudělá krok stranou. A když pak stojíš před jeho fotografií vytištěnou na plátně, například Mléčné dráhy nebo krajiny Českého Švýcarska, nevěříš, jak dokáže tu nádheru věrně předat k potěše ostatních. Umí se dívat, umí fotografovat a umí svými obrázky vyprávět příběhy.

Už jsme spolu leccos zažili. Jednoho krásného odpoledne si sedím se ženou u kávy v altánu a rozdrnčí se telefon. Snad to není z práce, pomyslím si. Nebylo. „Ahoj, doufám, že dnes nemáš nic důležitého?“ Trošku se zhrozím, že bude následovat věta o stěhování babičky do sedmého patra bez výtahu, ale snad nebude tak hrozně. „Co se děje?“ odpovídám a snažím se zastavit ten rychlík myšlenek v mé hlavě. Když Ota zavolá, většinou se z toho vyklube nějaká povedená akcička. „Dnes musíme vyrazit do skal, bude úžasný západ slunce. Bude to na luxusní fotku.“ Oddechnu si, stěhovat nejdeme. „Tak jo, nic důležitého nemám. V kolik se budeme vracet? Abych řekl doma.“ „Víš co? Je možný, že se zdržíme přes noc. Kdyby náhodou, to ale nepředpokládám, byl západ slabý, tak vydržíme na východ. Ten má být podle aplikace v telefonu ještě lepší a předpověď slibuje i nízké mlhy.“ „To zní dobře, ale znáš se? Jen aby to dopadlo.“ „Neměj péči, to by musela být sakra náhoda, abychom netrefili alespoň jedno. Neboj, je to tutovka,“ uklidnil mne Ota, ale hned dodal, že se mám pořádně obléknout a přibalit raději i spacák. Noci mohou být ještě chladné... Kéž by chladné.

Vyrazili jsme.

Vešli jsme do skalního města a museli dost spěchat. Ota měl jako vždy zpoždění. On nikdy nechodil na čas, neuměl to, i kdyby chtěl. Když jsme plánovali schůzky, vždy jsem mu říkal o půl hodiny dřívější čas, jedině tak jsem měl jistotu, že na něj budu čekat jen další půlhodinku. Byl jsem za léta přátelství s Otou rád, že si plete jen časy a nikoli dny, i když náznaky tu už byly a s věkem se to podle mne zlepšovat nebude. Otovi se to chodí, je vysoký, štíhlý a má dlouhé nohy. Oproti tomu já s postavou dobře a s láskou krmeného, lehce přerostlého hobita, se musím hodně snažit, abych s ním udržel krok. Taky sis jistě všiml, že na všechny vyhlídky se musí šlapat do kopce. To by blbec neřekl, ale na ty nejlepší, co vybírá Ota, tak na ty se musí do „echt“ kopců. Připadalo mi, že nejdeme, ale letíme. Západ slunce se vyvíjel dobře a každý, kdo někdy fotil, ví, že správný okamžik na stisk spouště se často měří na vteřiny. Stihli jsme to. Sice jsem na sobě mohl oblečení ždímat a čelo by potřebovalo kvalitní froté ručník, ale byl jsem rád, že jsme nezmeškali. Rád jsem byl tedy jen chvilíčku. Ještě jsme nevybalili foťáky z brašen a přihn Timer se pořádný mrak, který nám schoval krásně červené slunce. Podíval jsem se vyčítavě na Otou, který asi můj pohled vytušil na zádech a povídá: „Klid, ten mrak přejde a bude to OK.“ Chtěl jsem tomu věřit, tak jsem aparát připravil na stativ a čekáme. Čekáme, ale mrak se ani nehne. Ne, že by se nehýbal vůbec, ale je obrovský a slunce za ním tak malinké. Podle ubývajícího světla jsme vytušili, že nám mizí za obzor. Utíká tak rychle, jakoby celý den flámovalo a teď se těšilo do postele. Není třeba dále napínat, luxusní západ se tedy nekonal.

Nevadí. Jsme sice trochu rozmrzelí, ale počkáme na noc a hvězdy, a ráno nás určitě odmění mlhy a východ slunce, jak Ota vyčetl ve svých spolehlivých meteorologických aplikacích. Ani tato odměna se nekonal. Zato příroda zahrála sólo na naše jiné smysly a emoce. Než se úplně setmělo, přihn Timer se vítr, o kterém Ota samozřejmě tvrdil, že to bude slabý vánek. S větrem neprostupná oblačnost. Teplota klesla k nule, možná i pod ní a vítr nás bičoval do tváří a pátil mrazem naše ruce. Nevěděl jsem, jak si zalézt do spacáku, abych se trochu zahřál. Ať jsem dělal, co dělal, pořád mi do něj táhlo. Byla to dlouhá bezhvězdná a bezesná noc. Přišlo mi, že vím o každé její minutě a podezřívám jsem vteřinovku, že dělá dva kroky dopředu a pak vždy jeden zpátky. Těšil jsem se na svítání jako malý kluk na Ježíška, ale ten kohout ne a ne zakokrhávat. Už se mi nechtělo ani fotit, víc jsem se těšil na cestu autem domů, kde se snad konečně ohřeju.

Ani východ slunce se nekonal. A jestli někde byly zárodky mlhy, tak je vítr rozfoukal do ztracena. Jediné Otovo štěstí bylo, že se mi nechtěly zmrzlé ruce tahat z kapes, abych ho shodil ze skály dolů. Těžký život fotografa. O to více si ale člověk může vážit fotografií, které navzdory překážkám a rozmarům přírody nakonec vyjdou. Opravdu nevznikají zadarmo.

„Zdar Ota, dnes je tvůj šťastný den,“ povídám kamarádovi do telefonu. „Ále ... to vypadá na nějaké focení. Kam se pojede?“ „Jen do Hlošan.“ „To se mi nelíbí, tam nic pořádného k focení není,“ podotkl zklamaně Ota. „Nebud' skleslý, nepůjdeme fotit, jdeme do bitvy.“ „Do jaké bitvy?“ Čeká nás zápas ve fotbale. Pomáhám kamarádům, je jich málo a tebe potřebujeme do útoku.“ „Ovšem, to si nemohl nikomu lepšímu zavolat. Messi s Ronaldem by ti to asi nevzali a Lewandowský má dnes zápas. A po nich jsem hned já,“ vykřikuje nadšeně do telefonu Ota. „A kolik nás je?“ vyzvídá vzápětí. „S tebou devět,“ odpovídám opatrně, ale vím, že Otou takhle informace odradit nemůže, je to zkušený fotbalista a hned tak se něčeho nelekne. Hrůzu mu nahánějí jen bojovní trpaslíci, jako jsem já. „Tvůj den už nemůže být lepší,“ povídá. „Co tím myslíš?“ ptám se nechápavě. „Protože se mnou v sestavě vás samozřejmě čeká výhra, ale hlavně já mám na chalupě ještě dva kámoše z práce, co taky slušně kopou do meruny. Nejsou tedy tak dobří jako já, ale svoje na hřišti odvedou, to se spolehni.“ Otův humor mám rád, proto mu hned dávám za pravdu: „O tom nepochybuji. Jestli dobře počítám, tak budeme v plném počtu.“ Nemohlo mi uniknout, jak se Frantovi rozzářily oči. „Jdu je vzbudit. Jsme včera měli divoký mejdan i s manželkami, tak ještě vyspávají. Napumpuju je kafem a budou ready. V kolik je sraz?“ vyzvídá natěšeně Ota. „Nejpozději za hodinu v Hlošanech.“ „OK, budeme tam. To bude jízda, připravte šampaňský.“

„Vypadá to, že se ti dnes daří,“ povídám Frantovi. „Přesně tak, dnešek bude legendární!“ „Máš registračku i pro ostatní?“ Franta bez odpovědi poklepal na černé pouzdro. „Můžeš tedy pomalu vymýšlet sestavu a taktiku pro celou jedenáctku, trenére,“ popichuji Františka a musím si sám sobě přiznat, že mne atmosféra blížícího se utkání úplně pohltila. Ze začátku jsem měl obavu a taky se projevovala tréma, ale teď už se jenom těším a chci si zápas maximálně užít.

„Co dostanu za odměnu, když ty dřeváky z Hlošan rozsekáme?“ začínám spekulovat. „A co bys jako chtěl? Pro tebe to musí být čest hrát za takový světový mančaft,“ vtipkuje Franta. „Co to plácáš? Skoro půlku tvého světového mančaftu jsem ti zařídil já,“ oplácím stejnou mincí. „Ještě před chvilkou to bylo ve fotbalovém důchodu a už by to chtělo zlatou mičudu,“ směje se trenér. „Zlatá mičuda by to zrovna být nemusela, ale jestli vyhrajeme, tak si na památku vezmu domu míč, se kterým se bude hrát.“ „A to ho mám jako schovat pod triko a utéct s ním do auta?“ kroutí nechápavě hlavou Franta. „Třeba!“ směju se. „Si se zbláznil, ne? Přece jim neukradnu balón?“ „Tak mi zastav, vystupuju!“ pronesl jsem vážně a poklepal jsem řidičovi na rameno. „Co blbneš, tě potřebuju! I tvoje kámoše!“ „Zastav! Končím!“ byl jsem neoblomný a pootevřel jsem za jízdy dveře auta. Franta se přese mne naklonil a zase je zabouchl. „To je magor! Viděli jste to někdy? On vystupuje za jízdy,“ křičí František. „Tak co bude s tou merunou?“ nedám pokoj. „Dám ti třeba tři naše míče, až se vrátíme k nám na hřiště,“ vyjednává trenér. „Na tvoje míče ti kašlu. Já chci ten balón, se kterým vyhrajeme!“ jsem neúprosný jak mezek. „Tak jo, ty vole, já ho tedy pro tebe ukradnu,“ rezignoval František, ale hned dodal: „Jestli ale nevyhrajeme, tak ti tu mičudu narvu do ..., do krku.“ „Platí!“ povídám. „Už jsem si na ní doma vyrobil poličku.“ Smějeme se všichni v autě, tedy kromě Franty, toho smích přešel, asi už přemýšlel, kudy bude s kradeným míčem po zápase utíkat.